

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2006, č. j. Tic/2902/07, sp. zn. 2006/893/jan/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2007, č. j. 7 Ca 133/2007 - 50,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatelky brojící proti rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“) o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 50 000 Kč byla uložena za vysílání reportáže o sadomasochistickém salonu v pořadu Extra na programu Prima televize dne 22. 7. 2006 od 19.30 hod.

Žalovaná Rada ve správním řízení posuzovala reportáž zařazenou do vysílání v sobotu 22. 7. 2006 od 19.30 do 19.33 hod. v rámci pořadu Extra. V napadeném rozhodnutí Rady byl pořad popsán takto:

„Reportáž byla věnována erotickému sadomasochistickému salonu, který ve svém domě provozuje M. a G. V reportáži byly prezentovány záběry erotických pomůcek a erotických

sadomasochistických praktik, jako např. bičování připoutaného muže, který je oblečený pouze ve spodním prádle, štípání do prsní bradavky lékařskými kleštěmi, kapání horkého parafinu z hořící svíčky na tělo, obsažen je záběr muže „uvězněného“ v malé místnosti, oblečeného jen do spodního prádla a připoutaného za ruce a za nohy ke stěnám atd. Dále reportáž s vysokou mírou otevřenosti rozebírala motivy majitelů a návštěvníků pro provozování zvláštních erotických praktik.

Citace: M.: „To, že mě bavil jiný sex jsem zjistil už dávno, v pubertě, é, normální pouta, tak, jak si já představoval, jsem si tenkrát mohl koupit těžko, tak jsem si je ušil tenkrát na babiččině šicím stroji a tedleten pro mě lepší, tvrdší sex jsem zjistil, že se mně skutečně líbí a že ho k životu potřebuju a měl jsem to štěstí, že všechny moje partnerky včetně G., é, to se mnou dělaly a bavilo je to a baví je to dodnes.“

G.: „No mým názorem je, že by se ženy měly zamyslet nad tím, jestli jim vystačí jedna poloha na celý život, a nebo občas navštíví sexshop, a já jsem si to vyřešila takzvaně dva v jednom, že jsem si sexshop zařídila ve svém vlastním domě, abych nemusela nikam běhat, když něco potřebuju zajímavého. No, když chlapi nefungují, tak je miže nabravit třeba takováhle lízací koule [v záběru erotická pomůcka].“ (...)

M.: „Protože nemáme problém si zpestřit naše brátčky ve třech, tak tím získáváme nový zajímavý rozměr“

G. „No musíte uznat, že na takovýdle roztomilý stvoření se nedá ani žárlit.“ [Pozn.: Trojice v záběru je oblečená.]“

Na základě podnětů z řad diváků Rada po analýze záznamu pořadu vydala dne 20. 12. 2006 (pisemně vyhotoveno 19. 2. 2007) rozhodnutí o uložení pokuty. Jeho odůvodnění nejprve obsahuje popis posuzovaného pořadu, konstatuje námitky stěžovatelky, k nimž se následně vyjadřuje. Erotická tematika, tak jak byla představena v posuzovaném pořadu vysílaném v 19.30 v sobotu 22. 7. 2006, je podle Rady způsobilá ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. V této souvislosti Rada uvedla, že za zásadní považuje nikoliv pouhou prezentaci erotiky, jak namítala v řízení stěžovatelka, ale celkové vyznění reportáže. Upozorňuje na rozdíl mezi prezentací erotiky pro vzdělávací či umělecké účely a pro účely prvotního vzrušování či honby za senzací. Posuzovaný pořad totiž představuje erotiku bez citové složky, sadomasochistickou úchylku jako zcela normální, stejně tak jako podnikání provozováním sadomasochistického salonu. Podle všeobecného názoru prezentované praktiky a činnosti vybočují z mezí morálky a normality a sledování příspěvku, jež je obsahuje, je pak zajisté schopno ohrozit zdravý morální a psychický vývoj dětí a mládeže. K námitce stěžovatelky Rada srovnává vliv posuzovaného pořadu se zprávami o terorismu či zločinu. Takové zprávy ve zpravodajských relacích podle Rady informují o důležitém celosvětovém dění a též se obvykle vyhýbají skutečně drastickým záběrům, takže je nelze porovnávat s pořadem tohoto typu. Rada nevyhověla návrhu účastníka na vypracování znaleckého posudku s odkazem na konstantní judikaturu správních soudů, podle níž je třeba posudku pouze pro posouzení hraničních případů, o který se však v dané věci nejedná.

Rada shledala porušení povinnosti stanovené v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání ve způsobu zpracování erotické tematiky - záběry na erotické pomůcky, záběry sadomasochistických praktik, jejich popis a rozebírání motivů majitelů salonu a jeho návštěvníků jako zcela normálního jednání - které mohlo ohrozit především mravní a psychický vývoj dětí a mladistvých. Rada též konstatovala, že stěžovatelka byla na porušení této povinnosti již v minulosti upozorněna a sankcionována a odkázala na svá předchozí rozhodnutí.

Při stanovení výše pokuty žalovaná vycházela ze skutečnosti, že stěžovatelka provozuje celoplošné televizní vysílání, ovšem krátká stopáž posuzovaného pořadu mohla snížit okruh dětí a mladistvých, kteří jej sledovali. Taktéž bylo zohledněno, že pořad byl vysílán v hlavním vysílacím čase a stěžovatelka měla možnost obsah pořadu přizpůsobit požadavkům zákona o vysílání. Pokuta byla stanovena ve výši 50 000 Kč, při spodní hranici zákonné sazby.

Žalobu, kterou stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí podala ke správnímu soudu, městský soud dne 7. 12. 2007 zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

Stěžovatelka se kasační stížností z 16. 1. 2008 domáhá u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku městského soudu v plném rozsahu, jelikož jej považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný. V kasační stížnosti uvádí čtyři okruhy stížnostních námitek.

V prvním stěžovatelka vytýká nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Napadený rozsudek ani napadené správní rozhodnutí neobsahují popis skutku, z něhož by bylo zřejmé, jak byly naplněny jednotlivé složky skutkové podstaty správního deliktu (tj. jednání, jeho následek a příčinná souvislost mezi jednáním a jeho následkem; není zřejmé, v čem vysílání posuzovaného pořadu mohlo ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých). Popis skutku uvedený v napadeném správním rozhodnutí považuje stěžovatelka za nedostatečný, neboť se jedná o subjektivní hodnotící popis některých dílčích dějů a je proveden tak, aby byl pro čtenáře zavádějící. Některé pasáže mají podle stěžovatelky záměrně budit dojem něčeho špatného, zavrženíhodného. V této souvislosti stěžovatelka konstatuje, že je jednoznačné, že podkladem rozhodnutí může být jedině promítnutí celého záznamu pořadu, nikoliv pouze slovní přepis dílčích částí posuzovaného pořadu.

K tomuto stížnímu bodu dále uvádí, že z napadeného správního rozhodnutí není zřejmé, v čem Rada spatřuje morální závadnost a nenormálnost podnikání v pořadu představovaném oboru. Ve světle právního řádu ČR, který provozování takové živnosti dovoluje, nelze podnikání v tomto oboru považovat za nenormální a morálně závadné, není tedy zřejmé, čím byla v tomto směru naplněna skutková podstata správního deliktu.

Stěžovatelka dále napadá subjektivní hodnocení pořadu učiněné bez objektivního vymezení zásadních pojmů obsažených ve skutkové podstatě správního deliktu a bez odborných znalostí. Odkazuje přitom na rozhodnutí Městského soudu v Praze SJS 28 Ca 312/98 a připomíná, že Rada ve svém rozhodnutí žádným způsobem použité a obsahově neurčité pojmy (př. obecně uznávaný úzus, normalita atd.) nevymezuje, čímž se její hodnocení stává značně subjektivním.

Takový nedostatečný popis skutku nemůže být zákonným podkladem rozhodnutí o uložení pokuty, neboť by to v budoucnu znamenalo značný zásah do stěžovatelčiny právní jistoty (cituje k tomu rozsudek NSS ze 7. 4. 2006, sp. zn. 6 As 19/2005). Též by tímto postupem byla pokutě odňata její preventivní funkce. Jelikož nebyl skutek náležitě definován ani v oznámení žalované o zahájení správního řízení, byla stěžovatelce odebrána též možnost vyjádřit se ve správním řízení k vytykanému porušení.

Stěžovatelka pak činí srovnání s jinými denně vysílanými pořady (př. zpravodajství, detektivní příběhy, filmy, zábavné soutěže, ...), na něž by se daly obecné závěry o nevhodnosti posuzovaného pořadu pro děti též vztáhnout. Stěžovatelka se dovolává základních principů správního trestání - principu legitimního očekávání a principu materiální rovnosti - které byly porušeny v situaci, kdy žalovaná skutkově shodné či obdobné případy v minulosti nepostihovala.

V druhé skupině kasačních námitek stěžovatelka vytýká vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu - žalovaná při rozhodování vycházela jen z kusého slovního popisu výňatku posuzovaného pořadu. Pro posouzení skutkového děje měla žalovaná podle stěžovatelky provést důkaz promítnutím celého pořadu, neboť pro hodnocení televizního pořadu je třeba vnímat jak mluvené slovo, tak i obraz. Pořad měl být též posuzován jako celek, což je zřejmé z dikce

ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, nikoliv jen jeho vyňaté sekvence, jak to učinila Rada. Z uvedeného ustanovení plyne, že lze posuzovat pouze možnost ohrožení zákonem chráněných zájmů celým posuzovaným pořadem jako celkem, v jeho vnitřních souvislostech a v kontextu. V této souvislosti ještě stěžovatelka uvádí, že v souladu s ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je Rada povinná zjišťovat též skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky. Jelikož jednotliví členové Rady se podle stěžovatelky neseznámili s celým pořadem, ale rozhodovali jen na základě podkladu zpracovaného Úřadem Rady, nemohli si učinit celkový obraz o tom, zda popsání scény a situace nebyly vytrženy z kontextu, apod.

Za třetí stěžovatelka namítá, že skutková podstata nemá oporu ve správním spise, neboť žalovaná neprovedla důkaz odborným (znaleckým) posudkem. Ten měl dle stěžovatelky sloužit k posouzení, zda vysílání pořadu bylo způsobitelné ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Svou argumentaci opírá o rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 298/2006, sp. zn. 8 Ca 300/2006, sp. zn. 8 Ca 301/2006 a sp. zn. 28 Ca 312/1998. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry soudu, že by přijímání rozhodnutí Rady konsensem jejích členů odpovídalo konsensu ve společnosti o dané otázce. Není tomu tak proto, že složení Rady neodpovídá vzorku české společnosti, např. počet vysokoškolsky vzdělaných členů Rady neodpovídá zastoupení vysokoškoláků ve společnosti. Rada tedy nemohla při posuzování vycházet z celkového dojmu, který daný pořad mohl vyvolat ve společnosti, nemohl jí ani z její úřední činnosti být znám konsenzus společenský v daném konkrétním případě. Stěžovatelka tak dokládá, že měl být proveden důkaz znaleckým posudkem. A to též z toho důvodu, že v daném případě při posuzování, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, podle stěžovatelky se jedná o skutek nanejvýš hraniční. Jelikož si o takové otázce žalovaná učinila závěr sama bez odborného podkladu, překročila tak hranici správního uvážení. Stěžovatelka shrnuje, že skutkový stav nebyl zjištěn zákonem požadovaným způsobem a v zákonem požadované míře, což činí správní rozhodnutí nezákonným a jako takové mělo být soudem zrušeno.

Za čtvrté stěžovatelka rozhodnutí Rady vytýká, že bylo učiněno za porušení ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání, neboť stěžovatelka nebyla předem upozorněna na porušení zákonné povinnosti a nebyla jí stanovena lhůta k nápravě. Stěžovatelka zde odmítá argumentaci soudu, že k naplnění ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání postačí, byla-li stěžovatelka upozorněna na porušení dané povinnosti (zde stanovené ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání) kdykoliv v minulosti. Takový princip by vedl k právní nejistotě provozovatelů vysílání a k likvidaci určitých typů pořadů, mohl by vést také k výraznému omezení svobody projevu. Tento svůj závěr dokládá i rozsudkem Městského soudu v Praze z 2. 5. 2006, č. j. 8 Ca 2/2006 - 57.

Dále stěžovatelka uvádí, se kterými názory soudu k dalším dílčím otázkám nesouhlasí a z jakého důvodu (absence ústního jednání, přenesení důkazního břemene v otázce, zda byl spáchán správní delikt, na stěžovatelku, absence upozornění na možné pochybení po vysílání pořadu, zahájení správního řízení až s velkým odstupem).

Podle stěžovatelky se také soud nevypořádal s jejími žalobními tvrzeními, že upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání musí být skutkově vymezeno tak, aby bylo zřejmé o jaké porušení povinnosti se jedná, a že stěžovatelce nebyla poskytnuta lhůta k nápravě.

V závěrečném návrhu pak stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná Rada se k podané kasační stížnosti vyjádřila 3.3. 2008 a především odkázala na své vyjádření k žalobě. Konkrétně k jednotlivým stížným důvodům uvedla:

V napadeném rozhodnutí je podle ní zcela přesně a nezaměnitelně označen pořad, jehož se rozhodnutí týká, a jaké skutečnosti Rada považuje za způsobilé ohrozit zejména psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Právní řád chrání osoby mladší 18-ti let před podnikáním v oblasti erotiky, a proto ani prezentace takového podnikání v televizním vysílání nemůže být vhodná s ohledem na ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Rada svou správní úvahu v napadeném rozhodnutí srozumitelně a jasně uvedla. V této souvislosti se žalovaná domnívá, že si stěžovatelka zaměňuje pojmy subjektivity a správní úvahy.

K vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu, uvádí Rada, že soud se v odůvodnění s touto námitkou vypořádal a ona s jeho názorem souhlasí. Připomíná, že zasedání Rady jsou neveřejná a prokázat, zda členové Rady záznam shlédli či nikoliv, lze pouze jejich svědectvím. Neprovedení tohoto důkazu však podle názoru Rady nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. V tomto ohledu je podstatné, že nebyl shledán rozpor mezi obsahem pořadu a obsahem správního rozhodnutí. Neprovedení důkazu znaleckým posudkem je také dle Rady ze strany stěžovatelky opakovaně v řadě řízení namítáno a úvaha, která k odmítnutí tohoto důkazu Radou i soudem vedla, je zřejmá a není v rozporu se správním řádem.

V otázce porušení ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání (povinnost předchozího upozornění na porušení zákona) odkazuje Rada na ustálenou judikaturu městského soudu a Nejvyššího správního soudu. Dodává též, že výkladem, který zastává v této otázce stěžovatelka, by oprávnění Rady k ukládání pokut za porušení zákona pozbylo smysl. S názorem městského soudu se Rada ztotožňuje také v případě údajného porušení procesních práv stěžovatelky tím, že nebyla vyzvána Radou, aby se vyjádřila ke všem podkladům pro rozhodnutí. Konečně pak dodává, že stěžovatelka v řízení ani nenavrhovala provedení ústního jednání, proto považuje její námitku v tomto směru za zcela účelovou. Rada proto navrhla kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K prvé skupině námitek stěžovatelky (týkajících se nezákonnosti rozsudku městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu a k absenci popisu toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením) uplatněných též

v žalobě městský soud uvedl, že popis skutku považuje za provedený dostatečně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným, jsou uvedeny podstatné skutečnosti ve slovním vyjádření pořadu. Přepis pořadu soud považuje za nikoliv mechanický přepis zvukového záznamu, neboť obsahuje též hodnocení ostatních prvků odvysílaného pořadu. Soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že pořad byl hodnocen celý. Stěžovatelka tudíž není pro budoucnost vystavena žádné právní nejistotě v otázce přijatelnosti jednotlivých vyjádření. Stejně tak byl shledán dostatečným popis skutku i v oznámení o zahájení řízení, jelikož podle něj byla stěžovatelka schopna ztotožnit pořad, jež byl důvodem pro zahájení řízení, a měla možnost se k němu vyjádřit.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by popis skutku v rozhodnutí žalované byl nedostatečný. Ve správním rozhodnutí je nejprve ve výrokové části identifikován vysílaný pořad svým názvem, datem a časem vysílání a je zde v koncentrované formě uvedeno, jaké závadné prvky pořad obsahoval. V odůvodnění rozhodnutí je pak uveden přepis obsahu pořadu, z něhož je zřejmé, jaké scény žalovaná hodnotila. V následujících částech odůvodnění je uvedeno, které jevy v pořadu jsou shledány závadnými a konečně pak úvaha žalované, po níž dospěla k závěru, že jimi mohlo dojít k ohrožení zejména psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Nejvyšší správní soud se v tomto bodě ztotožnil s názorem městského soudu a námitku stěžovatelky neshledává důvodnou.

Stejně hodnotí Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatelky, že popis pořadu v napadeném rozhodnutí je proveden subjektivním, zavádějícím způsobem. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí, neboť z textu rozhodnutí žalované je zřejmé, že žalovaná hodnotila celkové vyznění pořadu (srov. 2. odstavec na str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaná tak posuzovala nikoliv jednotlivá slova, slovní spojení či vyobrazení v reportáži (slovy stěžovatelky „dílčí části pořadu“), ale celou cca 3-minutovou reportáž. Účelem popisu pořadu v rozhodnutí žalované není „vzbudit dojem, že některé pasáže pořadu mohou být závadné“, jak dovozuje stěžovatelka. Tím je vymezení skutku pro účely řízení o deliktu tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným (ne bis in idem).

Stěžovatelka též - jako i v jiných řízeních - upozorňuje, že závěry o nevhodnosti vysílaného pořadu pro vývoj dětí a mladistvých mohou být aplikovány též na jiné, denně vysílané pořady (např. zpravodajství a další). Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, neboť je v pravomoci žalované monitorovat a analyzovat jednotlivá vysílání všech provozovatelů vysílání a bdít nad dodržování jejich povinností stanovených zákonem o vysílání. Je to tedy právě žalovaná, kdo hodnotí jednotlivé pořady z perspektivy jejich případné schopnosti ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V projednávané věci je však předmětem řízení konkrétní pořad, jež byl vysílán stěžovatelkou, a tedy je důležité, zda vysíláním právě tohoto pořadu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že jistě by mohla být oprávněná výtku stěžovatelky, jež by upozorňovala na nestejný přístup žalované k jednotlivým pořadům či provozovatelům vysílání, ovšem o takový případ se rozhodně nejedná. Porovnání vysílaného pořadu s pořady dokumentárními, zpravodajskými, publicistickými či s filmy je v této věci irrelevantní. V projednávané věci není posuzován (a sankcionován) žánr pořadu (reportážní pořad), ale jeden konkrétní pořad. Porovnávat by tedy snad bylo lze některé konkrétní filmy či zpravodajské relace, ovšem, jak stěžovatelka namítá na jiném místě, ty je vždy třeba hodnotit jako celé pořady, tedy zhodnotit, zda celkové vyznění dané zpravodajské relace apod. bylo sto ohrozit zákonem chráněný zájem.

Stěžovatelka dále namítá, že ze správního rozhodnutí není patrné, v čem žalovaná spatřuje „podnikání v této oblasti za morálně závadné a nenormální“, stejně tak v rozhodnutí chybí výklad neurčitých právních pojmů důležitých pro rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však zjistil, že tuto vadu rozhodnutí stěžovatelka nevytýkala v žalobním řízení a městský soud se k ní tedy nemohl vyjádřit. Zde je nutno připomenout, že Nejvyšší správní soud je sice vázán

rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (srov. ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), nicméně tato situace nenastává, jedná-li se o kasační důvody uplatněné nepřípustně (ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Nepřípustné jsou důvody, jež jsou v kasační stížnosti uplatněny poprvé, tedy nebyly uplatněny již v řízení před městským soudem, ač uplatněny být mohly. Nejvyšší správní soud se tedy stěžovatelčinou kasační námitkou takto uplatněnou nemohl zabývat.

Jako druhou kasační námitku stěžovatelka uvádí vadu řízení spočívající v tom, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu a skutková podstata tedy nemá oporu ve spisech. K obdobně formulované žalobní námitce městský soud nejprve seznal, že pořad byl žalovanou posuzován celý, nikoliv jen jeho část. Taktéž městský soud v ustanoveních zákona o vysílání a správním řádu neshledal, že by Rada měla předepsaný postup pro provádění důkazu. Vypracování zprávy o pořadu považuje soud za dostatečné.

Nejvyšší správní soud také namítanou vadu neshledal. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí žalované byl i zvukově-obrazový záznam předmětného pořadu Extra, který ostatně tvoří přílohu správního spisu (na disku CD). Rozhodnutí žalované je postaveno na zjištěních, která mohla žalovaná získat pouze detailním studiem předloženého zvukově-obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově-obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence *sui generis*. Podstatnou pro posouzení dané otázky je proto skutečnost, zda žalovaná při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přitom pro posouzení této otázky není významné, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provedla přímo žalovaná, anebo Úřad žalované jako její organizační složka, a zda se žalovaná jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvyšlaného stěžovatelkou bezprostředně shlednutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem žalované. Z tohoto důvodu pak Nejvyšší správní soud odmítl i námitku stěžovatelky o porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť Úřad žalované je zřízen, aby pro žalovanou zajišťoval úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a je jejím orgánem (ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání). Není tedy dost dobře možné oddělovat Radu jako rozhodovací orgán a Úřad jako její „servisní zabezpečení“.

Rada v rozhodnutí přesně uvedla, že posuzovala celé vyznění pořadu a z jakého hlediska hodnotila možné ohrožení mravního a psychického vývoje dětí; neomezila se tedy jen na hodnocení výroků zaznamenaných v přepise anebo na záběry v analýze zapsané. Stěžovatelka by mohla s takovou námitkou (vadnost skutkových zjištění a z nich vyplývající skutkový závěr) uspět pouze za situace, kdy by bylo lze shledat, že žalovaná Rada vzala při svém rozhodování v úvahu skutečnosti, které nevyšly v řízení najevo, anebo pokud by pominula rozhodné skutečnosti, které byly prokázány anebo vyšly najevo. O takovou situaci se však zjevně nejedná: Rada podle zákona o vysílání monitoruje vysílání televize, což činí za pomoci techniky, kterou k tomu zvolí. Zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti Rady (zde nutno opětovně podotknout, že je lhostejno, zda z činnosti Úřadu či činnosti Rady samotné); právně významnou skutečností zde je obsah vysílaného pořadu (to plyne ze skutkové podstaty deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d/ zákona o vysílání). Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu. Takový úkon nelze provést jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem, která je obsahem správního spisu, pak má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Stěžovatelka nemůže pochybovat o tom, že Rada (Úřad) pořad viděla a slyšela, (neboť o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí), nýbrž může zpochybnit správnost a úplnost

zachycených dějů a jejich hodnocení. Pokud se dovolává, že popis obsahu není úplný, pak musí současně sdělit v čem a jaké má tento nedostatek důsledky, stejně pak, pokud jde o případná zkrácení apod. Jestliže Rada v odůvodnění rozhodnutí hodnotí celkové vyznění pořadu, pak stěžovatelka nemůže uspět s námitkou, že hodnotila pouze vytržené výroky či výjevy (natož že pořad vůbec neviděla).

Řízení před Radou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech; jde o to, že Rada sama svou činností ještě ve stadiích než zahájí správní řízení o udělení pokuty již zjišťuje obsah vysílaných pořadů. Jde o obdobu situace správního orgánu, jenž je nadán pravomocí kontrolovat plnění určitých povinností a současně rozhodováním o sankcích za jejich porušení; takový orgán vyhotoví protokol o kontrole, při níž zjistí porušení zákona, a ten (protokol o kontrole) se pak stane podkladem pro rozhodnutí v sankčním řízení. V řízení o uložení pokuty v takovém případě nikdo nebude zpochybňovat, že takový správní orgán znal obsah kontrolního protokolu, jenž je součástí správního spisu (přičemž Nejvyšší správní soud ve své úřední činnosti neviděl případ, že by se potenciální delikvent domáhal provedení důkazu přečtením protokolu (listiny) ze strany správního orgánu a vyhotovení protokolu o tomtéž). Ze strany Nejvyššího správního soudu jde ve vztahu k utváření skutkového podkladu pro rozhodnutí o setrvalý a dlouhodobě zastávaný názor vyjadřovaný kupř. v řadě rozhodnutí 4. senátu (za všechny srov. např. sp. zn. 4 As 38/2007), jež nebyla zpochybněna ani při přezkumu těchto rozhodnutí ze strany Ústavního soudu (srov. např. usnesení sp. zn. IV ÚS 2449/08, sp. zn. IV. ÚS 1979/08, sp. zn. III. ÚS 2122/08). Šestámu senátu je známo, že dílčím způsobem z této konstantní judikatury zcela ojediněle vybočil 2. senát zdejšího soudu (sp. zn. 2 As 59/2008) - změnu judikatury by však relevantně byl oprávněn přinést pouze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jemuž taková otázka předložena nebyla.

Nejvyšší správní soud se pak pozastavuje nad námitkou stěžovatelky vztahující se k obsahu vysílaného pořadu vytykající žalované, že v písemném přepisu obsahu pořadu nejsou zohledněny takové aspekty jako je „*hra, zábava, soutěžení, celkové ladění a vyznění, jež jsou i děti schopny správně vyhodnotit*“ v případě pořadu, který zobrazoval sado-masochistický „salon“. Jakou hru? jakou zábavu? jaké soutěžení?! by děti mohly po zhlédnutí tohoto pořadu „správně“ vyhodnotit? Celkové vyznění pořadu Rada zcela správně hodnotila a s jeho hodnocením zdejší soud souhlasí. Nelze nahlížet stejným zorným úhlem na podávání informací ve věcech sexu a erotiky dětem podle jejich věku, fyzické a psychické vyspělosti, s informacemi, jež se jim dostaly v posuzovaném pořadu.

Vadu řízení před žalovanou (ust. § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.) shledává stěžovatelka i v tom, že nebyl proveden důkaz odborným (znaleckým) posudkem.

K této námitce městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že zákon dává Radě k posouzení naplnění ohrožovacího následku správní uvážení (odkazuje zde na rozsudek Městského soudu v Praze z 22. 6. 2005, sp. zn. 7 Ca 34/2005). Zákon o vysílání také jako rozhodovací orgán zřídil Radu, která je orgánem sborovým a je utvářena kvalifikovaným způsobem, jež má zajistit složení Rady jako jistý obraz společnosti. Stejně tak i přijetí rozhodnutí je výsledkem konsenzu mezi členy Rady, který odpovídá konsenzu ve společnosti na dané otázky. Posouzení konkrétního pořadu tedy není vázáno na odborné otázky, ale vychází z dojmu, který pořad mohl vyvolat ve společnosti. Takové správní uvážení nemůže být podle soudu redukováno na pouhé odborné posouzení znalcem, neboť pak by správní orgán přestal být rozhodcem. Vyžádání si znaleckého posudku v řízení je v určitých případech možné, nemůže se však jednat o obecné pravidlo řízení. V napadeném rozhodnutí byla tedy Rada kompetentní ke správnímu uvážení v této otázce a to bylo v odůvodnění též řádně rozvedeno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti svůj názor, že posouzení způsobilosti pořadu ohrozit právem chráněný zájem má být prokázána znaleckým (odborným) posudkem, opírá o právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený především v rozsudcích z 9. 1. 2007, sp. zn. 8 Ca 298/2006, sp. zn. 8 Ca 300/2006, sp. zn. 8 Ca 301/2006. K tomu Nejvyšší správní soud předesílá, že všechny stěžovatelkou citované rozsudky zrušil a vrátil věci městskému soudu k dalšímu řízení, a to ve svém rozsudku z 14. 5. 2008, č.j. 6 As 43/2007 - 90 (všechna v rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou v plném znění dostupná na www.nssoud.cz). Důvodem zrušení rozsudků městského soudu byl právě stěžovatelkou citovaný právní názor, s nímž se Nejvyšší správní soud neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že posouzení způsobilosti pořadu naplnit ohrožovací následek je otázkou právní a spadá tedy plně do kompetence správního orgánu, resp. později soudu.

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. *quaestio iuris* (srov. zejména rozsudky z 23. 3. 2005, sp. zn. 6 As 16/2004 a z 26. 2. 2007, sp. zn. 8 As 62/2005).

Mravnost Nejvyšší správní soud chápe jako obecně uznávané minimum společenských hodnot, nikoliv jako vlastní maximy těch, kdo soulad s žádoucím mravním vývojem dítěte posuzují (zde soud nahlíží mravnost jako kategorii morální a odhlíží od skutečnosti, že je též nesporně kategorií filosofickou a sociologickou). Vždy půjde o reflexi určitého místního společenského řádu, jenž podléhá z hlediska času určité proměnlivosti. Konkrétní obsah a význam tomuto pojmu přiřazuje správní orgán a posléze soud. Obsahové naplnění pojmu mravnosti tedy nenáleží znalci v jakémkoli oboru lidské činnosti.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jemuž přísluší formulovat prostřednictvím rozhodnutí o sankcích či v upozornění (ust. § 59 zákona o vysílání) standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad, který se bulvárním způsobem snaží ukazovat šokující reportáž se sexuální tematikou, pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti, např. vývojové psychologie a mediální pedagogiky. O takový případ v žalobě v posuzované věci nešlo.

Pokud se týká názoru stěžovatelky, že posuzovaný skutek by mohl být maximálně skutkem hraničním, tedy právě k jeho posouzení by měl být vypracován znalecký posudek, Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Naopak, domnívá se, že posuzovaný pořad, v němž diváci byli svědky záběrů sexuálních praktik, které připomínají mučení, spolu s vyprávěním majitelů salonu o výhodách umístění sexshopu v domě, je pořadem, jehož potenciální negativní vliv na děti a mladistvé je žalovaná schopna sama posoudit.

I bez nutnosti hodnocení znaleckými posudky lze dospět k závěru o vybočení takových pořadů z přípustných mezí denního vysílání.

Pro úplnost lze dodat, že obdobný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud opakovaně, např. v rozsudcích z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, č. j. 6 As 21/2007 - 109; z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104; z 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120.

Třetí kasační námitkou stěžovatelka napadala postup žalované, který způsobil nezákonnost jejího rozhodnutí, neboť stěžovatelku neupozornila před udělením pokuty na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku argumentaci k tomuto žalobnímu bodu stěžovatelky odmítl s tím, že upozorňovací povinnost, která je specifickým institutem mediálního práva a ve správním trestání nemá obdoby, se vztahuje pouze na porušení zákona, nikoliv na každý skutek, v posuzovaném případě tedy byla povinnost Radou splněna.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespécifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Podle Nejvyššího správního soudu v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované, a to především v souvislosti s vysíláním reality show VyVolení, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tato zákonná povinnost u téhož provozovatele. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo dostatečné a námitka důvodná není.

Městský soud vycházel ze setrvale zastávaného názoru Nejvyššího správního soudu, který zdejší soud zaujal například rozsudcích z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104 a z 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120. Namítá-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že soudem formulovaný názor není „jasnou normou“ pro příští situace, nelze jí přisvědčit. Z předchozí judikatury je zřejmé, že povinnost upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání se váže spíše k porušení zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku. Je věcí soudního přezkumu určit, zda případně správní orgán (žalovaná) nevybočil z mezí povinnosti předchozího upozornění, tj. zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem příliš „tenká“ či zda vůbec nechybí. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by bylo lze formulovat konkrétní časovou (či dokonce i materiální) hranici, za níž již souvislost mezi upozorněním a skutkem neexistuje. Ostatně tato úloha by případně náležela spíše zákonodárci než soudu.

V této souvislosti dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s její námitkou, že jí nebyla žalovanou poskytnuta lhůta k nápravě, jak požaduje zákon. Ve světle právě uvedeného je tato námitka zjevně nedůvodná, neboť povinnost poskytnutí lhůty k nápravě je v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání spojena právě s upozorněním na porušení povinnosti. Právě řečené lze tedy obdobně aplikovat i na povinnost poskytnout lhůtu k nápravě.

Stěžovatelka také upozorňuje, že se městský soud s její žalobní námitkou nevypořádal zcela, neboť se nezabýval jejím tvrzením, že v upozornění má být skutkově vymezeno porušení povinností. Tato námitka stěžovatelky je zcela nedůvodná, neboť jednoznačná odpověď

na ni (resp. její bezpředmětnost) plyne z odůvodnění rozsudku. Městský soud dospěl k závěru, že upozornění se nevztahuje ke konkrétnímu skutku ale k porušení konkrétní zákonné povinnosti, je tedy nemožné, aby zároveň bylo porušení skutkově vymezeno. Odmítnutí žalobní námitky tedy bylo obsaženo již v předchozích úvahách městského soudu.

Stěžovatelka též trvá na své žalobní námitce, že ve věci mělo být žalovanou nařízeno ústní jednání, neboť v jiných případech se tak dělo. Městský soud s jejím názorem nesouhlasil a nařízení ústního jednání shledal ve správním řízení obecně spíše výjimečným a též zákon o vysílání toto jednání nevyžaduje. Nadto se městský soud domníval, že by v dané věci nařízení ústního jednání ani nepřineslo nic podstatného ke splnění účelu správního řízení. Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s názorem městského soudu, neboť vskutku neshledal zákonnou povinnost žalované ve věci nařídít ústní jednání. Ostatně ust. § 15 správního řádu zakotvuje správní řízení jako řízení zásadně písemné, přičemž ústní jednání je možno nařídít, je-li to ke splnění účelu řízení či uplatnění práv účastníka nezbytné (ust. § 49 odst. 1 správního řádu), nebo stanoví-li tak zvláštní právní předpis. Takovým předpisem však není zákon o vysílání, k tomu konkrétně srov. ust. § 61 zákona o vysílání. Stěžovatelka měla možnost se ve věci písemně vyjádřit a také ji využila, nelze tedy hovořit o zkrácení jejích procesních práv. Postup žalované nebyl v rozporu se zákonem a nemůže tedy být vadou řízení, nadto ještě způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato kasační námitka tedy rovněž není důvodná.

Stěžovatelka dále v této souvislosti namítá, že nebyla vyzvána, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, čímž měla být též zkrácena její procesní práva. Městský soud pak dospěl k závěru, že v daném případě, kdy stěžovatelka byla na možnost vyjádření se k podkladům a k nahlédnutí do spisu upozorněna při zahájení řízení a zároveň ve spisu byly v době výzvy shromážděny veškeré podklady, by bylo nemístným formalismem trvat na vydání další výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze strany žalované.

Nejvyšší správní soud se již ve své rozhodovací činnosti výkladem ust. § 36 odst. 3 správního řádu (resp. téměř totožně formulovaným ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení) zabýval, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, z poslední doby pak shora cit. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 35/2007. Nejvyšší správní soud zastává názor, že nezákonnost rozhodnutí je sto způsobit situace, kdy má účastník možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí, a to za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž neměl povědomí a neměl možnost se k nim vyjádřit. V posuzovaném případě je tedy třeba vycházet ze skutečnosti, že podkladem pro rozhodnutí byla pouze analýza pořadu, na jejímž základě bylo později se stěžovatelkou zahájeno správní řízení, a podněty diváků, které byly také od počátku součástí spisu. V rozhodnutí o zahájení správního řízení byla stěžovatelka též upozorněna, že, nebude-li spis doplněn, nebude již znovu vyzývána k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že postup žalované se nijak nepřičí smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak jak jej vykládá Nejvyšší správní soud, a kasační námitka je tedy lichá.

Stěžovatelka dále namítala, že žalovaná na ni přenesla důkazní břemeno v řízení, tuto námitku městský soud odmítl. Vycházel totiž z celého textu napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žalovaná při rozhodování vycházela z odvysílaného pořadu a jiných podkladů pro rozhodnutí již nebylo z povahy věci třeba. Namítanou formulaci z rozhodnutí Rady sice městský soud nepovažuje za šťastnou, nicméně se nejedná o procesní postup či rozhodovací důvod, kterým by byla stěžovatelka zkrácena na svých právech. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že podkladem pro rozhodnutí byla analýza vysílaného pořadu a vyjádření stěžovatelky. Znaleckého posudku, který vyžaduje stěžovatelka, nebylo třeba, neboť stěžovatelka je kompetentní k tomu, aby si učinila sama úsudek o naplnění ohrožovacího následku správního

deliktu. Žalovaná se tak bezesporu řídila zásadou vyhledací a veškeré podklady nezbytné pro rozhodnutí si obstarala sama. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud jako důvodnou.

Konečně pak stěžovatelka namítá, že žalovaná popřela preventivní funkci správního trestání tím, že neupozornila stěžovatelku neprodleně po odvysílání pořadu na možné porušení zákona a správní řízení zahájila až s časovým odstupem od vysílání pořadu. Městský soud nepovažoval časový odstup mezi vysíláním pořadu a rozhodnutím (datum vysílání: 29. 5. 2006 - *pozn. NSS*: správně 22. 7. 2006; datum rozhodnutí: 20. 12. 2006) za natolik intenzivní, aby pokuta přestala plnit svou preventivní funkci, a to zejména proto, že žalovaná správní řízení vedla v reakci na podněty diváků.

Nejvyšší správní soud též tuto stěžovatelčinu námitku nepovažuje za důvodnou. Preventivní působení správního trestání je jistě jednou z jeho zásad, z hlediska plynutí času je však třeba považovat za mez, kdy již by tuto funkci sankce ztratila, promlčení správního deliktu. Zákonodárce právě pomocí těchto promlčecích lhůt stanoví, kdy již nelze závadné jednání postihnout, neboť uplynula příliš dlouhá doba od jeho spáchání. V případě správního deliktu podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání jsou stanoveny subjektivní i objektivní promlčecí lhůty v ust. § 61 odst. 1 cit. zákona a žalovaná tyto lhůty dodržela. Soudu nepřísluší posuzovat konkrétní časové období jako narušující preventivní funkci trestání, je-li zákonem taková hranice stanovena. Nejvyšší správní soud tedy námitku odmítl jako nedůvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, neboť měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu